

ПЕРФОРМАНС АНІ ПЕТРОВСЬКОЇ АБО БАЛАДА ЖИТТЯ ТРИВАЛІСТЮ В ОДИН КОНЦЕРТ

Майже сьома вечора. Люди потихеньку збігаються в театр-студію «PROtest», де невдовзі розпочнеться зимовий перформанс Ані Петровської, студентки 1-Ж курсу магістратури ННІ УФСК.

Нагадаємо, магістрантка не вперше виступає в Черкасах, адже вона з дитинства мріє стати артисткою та наполегливо крокує до своєї мети. І от 16 грудня – її перший сольний концерт у рідному місті.

Приглушене світло, чорно-сірі кольори довкола, із яскравого – лише напис «Super 8» красується на екрані. Це назва гурту. Затишна зала, не заповнена людьми, дає змогу кожному розміститися там, де хочеться.

І ось відчиняються двері гримерки – гул у залі припиняється. Виходить Аня в довгій сукні з легкої тканини кольору марсала зі склянкою води. По коливанню рідини, яке задає тремтлива рука, можна зрозуміти, що артистка хвилюється. Глухий стукіт склянки об підлогу: дівчина звільняє руку для мікрофона.

«Я хочу, щоб сьогодні мої пісні ви сприймали, як одну історію, як баладу... Домовилися?», – звучить ніжний голос співачки. У залі чується тихий шепіт, а також декілька вигуків згоди.

Вона сідає й бере до рук гітару, проводить пальцями по струнах, ніби заспокоює інструмент, який також хвилюється. Поправляє подол сукні – тепер можна побачити туфлі такого ж кольору.

«Перша пісня, яку заспіваю, пояснює, чому я почала виступати», – «дзеленчить» студентка. Слова приспіву «... посміхнися мені знов – то не я, то все любов», мабуть, нашттовхують гостей на здогадки.

Після виконання декількох авторських пісень артистка підходить до дверей гримерки й рішуче стукає. На жаль чи на щастя, гості ще не розуміють, ніхто звідти не відгукується. Й Аня продовжує виступ.

«За декілька хвилин до концерту, мені повідомили, що серед нас є людина, яка чудово відчуває ритм. Можеш не ховатися. Святославчику, чи не міг би ти мені допомогти?», – пропонує співачка.

Разом зі Святославом Подольським мелодія ще однієї авторської пісні звучить інакше, адже тепер додалися звуки, які часто можна почути під час виконання етнічної музики: ніби стикається бісер із твердою поверхнею або пісок пересипається в дерев'яне відерце. Це шейкер.

Ще декілька виступів уже без музиканта. Стукіт у двері – знову тиша... «Завжди все йде не по плану», – зітхає Аня, сідаючи тепер за синтезатор. Світло падає на співачку так, що половина обличчя знаходиться в тіні, а інша – виблискує (слід подякувати сучасним хайлайтерам). Волосся здається темним, і лише контур видає природну руськість дівчини. Губи теж кольору марсала.

При перших доторках пальців, уже трохи почервонілих від струн гітари, до клавіш, присутні розуміють, що це кавер на пісню «Take me to church» («Hozier»). Коли співачка невимушено бере високі ноти, тіло пронизують мурашки. Кожен у своїх роздумах. Артистка закінчує грати, але глядачі, ніби під чарами, не відразу розуміють, що вже треба аплодувати. Наступна композиція – вірш Єсеніна «Да! Теперь решено. Без возврата...» під музику Земфіри вразила слухачів не менше. «Та це ж шикарне поєднання!», – чуються вигуки захоплення. Голос дівчини проривався з глибини душі, дістаючи до найпотаємніших закутків приміщення.

Аня встає й несподівано для всіх знімає сукню, обережно вішає її на стілець, а поруч ставить туфлі. Тепер вона, в одязі спортивного стилю (що, виявляється, був під сукнею), босими ногами підходить до дверей – і знову стукіт. «Та треба повністю роздягнутися, щоб він вийшов», – сміється якийсь хлопець.

Але на цей раз двері відчиняються – з-за них виглядає чорна голова в шапці й бороді Діда Мороза – і знову ховається. Через декілька секунд до гостей невпевнено виходить високий хлопець у балаклаві. Він бере в руки гітару, але складається враження, що навіть не розуміє, як треба грати. Тому незнайомиць бере тамбурин, підходить до стільця, де висить сукня й трохи знервовано відносить її в гримерку, зачинивши двері. Через хвилинку повертається під супровід коментарів: «Я думав, що він уже не повернеться» або «А я думав, що повернеться в сукні». Зал наповнюється сміхом.

Тамбурин, що звучить наче підкидання величезної кількості монеток, підійшов музиканту краще, ніж гітара. Так разом із Анею вони виконали кавер «Горя чуть слышно» («Pianoboy»). У цей час за їхніми спинами транслювали чорно-біле аматорське відео, зняте на ВДНГ. «Я люблю знімати такі відосики», – захоплено пояснює артистка після виступу й водночас потирає ноги, які попередньо втратили єдиний захист від холоду – свої туфлі.

Побачивши це, одна з жінок схвильовано вибігла на сцену зі шкарпетками й почала надягати їх на ноги Ані. Тут почувся здивований і водночас благальний голос співачки:

– Мамочко, та ти що, ну, не треба...

– Концерт концертом, а здоров'я треба берегти, – з упевненістю й материнським теплом промовила жінка, уже сідаючи назад.

– Те відчуття, коли мама навіть на сцені змушує надягати шкарпетки...

Емоційне забарвлення виступів стає зовсім іншим не лише після цього випадку, а й коли хлопець сідає за барабани. Тепер стає веселіше, драйвовіше, живіше! Неможливо втриматися від того, щоб не тупцяти ногою або кивати головою в такт мелодії. Здається, що ось-ось усі почнуть танцювати, або дах злетить, бо не витримає такого тиску позитиву.

Настрій гостей тепер коливається, як на американських гірках, адже знову сумна пісня, яка пронизує до глибини душі. Тоненький, але сильний голос Ані під супровід гри на синтезаторі, мужній і поривистий, дає відчуття перебування десь на узбережжі океану під час цунамі. Безликий музикант, який за весь вечір не промовив ані слова, заворожує своєю талановитістю. Він мовчить, але це мовчання – голосніше від тиші. Можливо, хтось із глядачів зміг упізнати хто це, звертаючи увагу на легку сутулість і серйозність рис обличчя, що пробивалася навіть із-за балаклави...

Після чергових гучних оплесків артистка підіймає склянку й допиває останні ковтки води. І тут розігрітий зал чує те, що аж ніяк не очікував: «Це все, друзі! Дякую», – закінчує перформанс Аня, швиденько забігши в гримерку. Серед гостей чується: «Ми не знаємо, що тепер робити. Повертайся. На біс покличте. Чого мовчите, га!?!». Уже через декілька секунд «PROtest» спалахує новою хвилею оплесків і вигуками «БІС! БІС!». Усміхнена Аня вибігає на сцену: «Чому ви сидите?». У цей час хлопець у балаклаві сідає за барабани, гості чують перші акорди гри на гітарі, і знову співачка вигукує: «Я насправді не знаю, що заграти... А, придумала!».

Кавер «Radioactive» («Imagine Dragons») просто вражає своєю гучністю й драйвом. Гості з широкими усмішками на обличчях підтанцьовують, як можуть. «Дякую, друзі! Тепер точно можете йти», – прощається почервоніла Аня. Гості, серед них можна було помітити маму (але вже не із шкарпетками, а з букетом квітів), ринулися вітати артистку. У залі якась дівчина зітхнула: «Як же я не хочу звідси йти...».

Але на цей раз двері відчиняються – з-за них виглядає чорна голова в шапці й бороді Діда Мороза – і знову ховається. Через декілька секунд до гостей невпевнено виходить високий хлопець у балаклаві. Він бере в руки гітару, але складається враження, що навіть не розуміє, як треба грати. Тому незнайомиць бере тамбурин, підходить до стільця, де висить сукня й трохи знервовано відносить її в гримерку, зачинивши двері. Через хвилинку повертається під супровід коментарів: «Я думав, що він уже не повернеться» або «А я думав, що повернеться в сукні». Зал наповнюється сміхом.

Тамбурин, що звучить наче підкидання величезної кількості монеток, підійшов музиканту краще, ніж гітара. Так разом із Анею вони виконали кавер «Горя чуть слышно» («Pianoboy»). У цей час за їхніми спинами транслювали чорно-біле аматорське відео, зняте на ВДНГ. «Я люблю знімати такі відосики», – захоплено пояснює артистка після виступу й водночас потирає ноги, які попередньо втратили єдиний захист від холоду – свої туфлі.

Побачивши це, одна з жінок схвильовано вибігла на сцену зі шкарпетками й почала надягати їх на ноги Ані. Тут почувся здивований і водночас благальний голос співачки:

– Мамочко, та ти що, ну, не треба...

– Концерт концертом, а здоров'я треба берегти, – з упевненістю й материнським теплом промовила жінка, уже сідаючи назад.

– Те відчуття, коли мама навіть на сцені змушує надягати шкарпетки...

Емоційне забарвлення виступів стає зовсім іншим не лише після цього випадку, а й коли хлопець сідає за барабани. Тепер стає веселіше, драйвовіше, живіше! Неможливо втриматися від того, щоб не тупцяти ногою або кивати головою в такт мелодії. Здається, що ось-ось усі почнуть танцювати, або дах злетить, бо не витримає такого тиску позитиву.

Настрій гостей тепер коливається, як на американських гірках, адже знову сумна пісня, яка пронизує до глибини душі. Тоненький, але сильний голос Ані під супровід гри на синтезаторі, мужній і поривистий, дає відчуття перебування десь на узбережжі океану під час цунамі. Безликий музикант, який за весь вечір не промовив ані слова, заворожує своєю талановитістю. Він мовчить, але це мовчання – голосніше від тиші. Можливо, хтось із глядачів зміг упізнати хто це, звертаючи увагу на легку сутулість і серйозність рис обличчя, що пробивалася навіть із-за балаклави...

Після чергових гучних оплесків артистка підіймає склянку й допиває останні ковтки води. І тут розігрітий зал чує те, що аж ніяк не очікував: «Це все, друзі! Дякую», – закінчує перформанс Аня, швиденько забігши в гримерку. Серед гостей чується: «Ми не знаємо, що тепер робити. Повертайся. На біс покличте. Чого мовчите, га!?!». Уже через декілька секунд «PROtest» спалахує новою хвилею оплесків і вигуками «БІС! БІС!». Усміхнена Аня вибігає на сцену: «Чому ви сидите?». У цей час хлопець у балаклаві сідає за барабани, гості чують перші акорди гри на гітарі, і знову співачка вигукує: «Я насправді не знаю, що заграти... А, придумала!».

Кавер «Radioactive» («Imagine Dragons») просто вражає своєю гучністю й драйвом. Гості з широкими усмішками на обличчях підтанцьовують, як можуть. «Дякую, друзі! Тепер точно можете йти», – прощається почервоніла Аня. Гості, серед них можна було помітити маму (але вже не із шкарпетками, а з букетом квітів), ринулися вітати артистку. У залі якась дівчина зітхнула: «Як же я не хочу звідси йти...».

Я НІКОЛИ НЕ ДИВИВСЯ НА НЕБО

Вольфганг наспівував «I just call to say I love you» (бажано проспівати ці рядки) з налаштованої радіохвилі «Relax». Ми їхали вчотирьох, ніби в американському фільмі: на диво, асфальтована дорога, але, замість пустелі з перекотиполем і каньйонами, навкруги виднілись безкраї поля й ліси. Вольфганг з початку 90-их жив у Німеччині, тому притаманна йому вихованість, неквапливість і спокійність були цілком обгрунтовані.

Зовсім іншим був його бізнес-партнер, київський. Я відразу зрозуміла, що спілкуватися сьогодні з попутниками не буду, неприємно. От чому деякі люди, які досягли певних вершин, ведуть себе пафосно, дозволяють собі грубощі, недоречні жарти, постійно натякають й обговорюють лише «бабло».

Він саме змушував Вольфганга домовитися про оренду житла в Черкасах: «Думаю за 100 євро будинок з басейном можна буде знайти. Давай шевелись бля», - чую я скрізь навушники, які зовсім не допомагали заглушити його голосний тон.

Через 2-3 хвилини нормальна дорога закінчилася, а ці два чоловіки почали підпригуквати від ям і проливати каву. Вольфганг лише схвильовано ойкав, а від того, «хто їздив у своєму житті тільки на лексусах», я почула нарікання на Зеленського. Нехай, мовляв, на таких «умобіщних» (ви зрозуміли, як читати) машинах і на таких же дорогах поїздить сам...

Я продовжувала слухати онлайн-курс @veryira «Пишем красиво», намагаючися відволікти себе від двоповерхових матів... І як у дитинстві шукала фігурки на небі у вигляді пухких хмаринок. Очі трохи зажмурила від яскравих блискіток сонця, але продовжувала насолоджуватися грайливим краєвидом. Вольфганг продовжував приємно наспівувати. А от недобізнесмен замовчав...

І ось вскрикнув: «Боже, я ніколи не дивився на небо! А зараз БАЧУ його. Лягти б тут і дивитися на ці хмаринки... от на цьому полі. Ви мені зупините? Я вийду і насолоджуватимусь ним». Я ніби слухала голос бандитського авторитета на стрелці, але мене, як то кажуть, тронуло. Мініатюрна жіночка за кермом спокійно з усмішкою перепитала, чи точно зупинити. На що ми почули відповідь, яка особисто мене знову розчарувала. «Ви готові зупинити прямо зараз? Оце б мені такого шофера!» – сказав чоловік, «кидаючи» 500 гривень водійці до коробки передач...

І тут я зрозуміла... Коли прагнеш до успішного успіху, можеш забути про здатність дарувати безкорисне добро. Тому під час милування небом, споглядання на апельсиновий чи зефірний захід сонця, пам'ятай, що хтось в цей час розкидається «сковородою» в надії навчитися знову відчувати.

ХТО ТАКИЙ ДЯДЯ ВАСЯ?

... І чому саме ЙОМУ інколи надають перевагу, а не працівникам компанії? Тому що він зробить дешевше. І це слово магічно діє на потенційних клієнтів.
АЛЕ:

Він не має ніякої юридичної форми. А значить й обов'язків у нього, ніж у компанії, набагато менше. Він може покинути роботу на півдорозі, «присвоїти» собі якусь частину матеріалів («Ой, я неправильно порахував: не вистачає фарби, треба докупити вам»), вимагати плату більшу, ніж домовилися на початку роботи, тощо.

Невже ви ніколи не чули «страшних історій» про ситуації з такими майстрами?

Крім того, в більшості випадків, ці працівники не шукають потрібних матеріалів для ремонту й будівництва. Тому «побігати» за покупками доведеться і вам.

Такі робітники, буває, затягують будівництво чи ремонт, а також не дають ніяких гарантій. Тому не дивуйтеся, якщо після його роботи, доведеться викликати знову майстра, аби переробляти.

Отже, краще довіряти свій затишок і комфорт перевіреним людям. Так ви збережете свої нерви та правильно розподілите кошти. «Скупий платить двічі», а наше підприємство разом з її професіоналами робить на совість, якісно і надійно.

Для замовлення послуг звертайтеся за номером: 0** 2** 7* *5 (Олександр).

P.S. Ми не хочемо ображати дійсно совісних майстрів, які люблять свою справу.

І негативних асоціацій з ім'ям «Василь» теж ні в якому разі не бажаємо проводити.

ЗА ЩО ВИ ПЛАТИТЕ ГРОШІ?

«У нас найдешевше», «таких низьких цін ви ще не бачили»... Ні, такі недомаркетингові ходи не для нас.

Ми працюємо за оптимальними цінами, а вартість наших послуг виправдовує якість роботи та гарантію, яку ми надаємо.

Що входить в суму, якою ви оплачуєте послугу?

1. Податки. Ми офіційно зареєстроване підприємство, і звичайно сплачуємо податки. Але ж і ряд переваг у ТОВ перед «шарашкіною конторою» існує (порівняйте з постом про «дядю Васю»).

2. Зарплати працівникам. Наші співробітники – професіонали своєї справи, на яких можна покластися. Вони працюють якісно й чесно. Тому заслуговують на відповідну винагороду за свою працю.

3. Матеріали. Ми власноруч підбираємо потрібні матеріали для виконання роботи. Це економить нашим клієнтам час та енергію.

4. Транспортні перевезення. Аби, наприклад, доставити потрібні матеріали до місця будівництва, використовуємо транспорт. Зате, знову ж таки, це зручність для замовників.

Аби стати задоволеним клієнтом із крутим ремонтом, звертайтеся до нас за телефоном: 0** (Олександр).

Вартість переважної більшості наших послуг в актуальних сторіз «Вартість».

ЩО РОБИТИ ІЗ БУДСМІТТЯМ?

Нині тема сміття – дуже болюча. І є ситуації, де зменшити кількість відходів дуже важко, як, наприклад, під час ремонтно-будівельних робіт.

Як правило, з будівельним сміттям не дуже хочуть заморочуватися і правильно утилізувати його. «Платити за сміття? Знайшли дурня!»

Наша компанія «**» після роботи із замовниками вивозить та утилізує будівельне сміття. Це дуже раціональне рішення, адже в процесі переробки можна отримати вторинну сировину, заощадивши при цьому природні ресурси.

Нашому клієнту не потрібно власноруч дбати про подальшу долю відходів, залишається насолоджуватися якісною роботою та бути спокійним, адже проведений ремонт – екологічний.

Екотема торкається усіх сфер нашого життя. Спостерігаючи за метеликами у лютому місяці, мабуть, важко не помітити вибриків клімату, які стаються через недбалість людей до власної домівки – своєї планети.

Сторінка другого проєкту «**» - «Чистий Двір» @** – вивозить та постачає сміття на переробку. Також ми ведемо цікавенний ЕКОблог. Підписуйся!

Будьте разом з українськими екологічними технологіями!

ЯКЩО ТИ МЕШКАНЕЦЬ ОСББ...

Якщо ти мешканець ОСББ, якому дуже пощастило, то не погодишся з нами...

Ми зазвичай співпрацюємо з ОСББ. І часто це – будинки радянського зразка, що вичерпали термін експлуатації, який складає всього 25-30 років, адже стіни в них – панельні.

Такі будинки не є енергоефективними, їхні внутрішні мережі в поганому стані, які треба покращувати.

Мешканці цих будинків продовжують платити колосальні гроші за освітлення та тепло. Чому так?

Не секрет, що будинки потребують модернізації, і «**» готові це зробити.

У «радянських» будинках випадають міжпанельні шви, це провокує жахливі сквозняки, через які ти одягаєш по дві пари носків на ноги і платиш більше за отоплення. А також – сирість, пліснява і т. д.

Як мінімум, потрібно затулити шви, «люкс-варіант» – утеплити домівку повністю.

Один раз витратитися, щоб більше ніколи не переплачувати за комуналку. Повернути собі вартість ремонту через 1,5-2 роки, та ще й отримати гарантію на якісну роботу.

Вирішуй! Ми тут, раптом що, почекаємо.

Телефонуй за номером 0** (Олександр).